

chodu zboží podle čl. 66 § 3 uskutečněno a zboží přichystáno k odběru. Čl. 55 § 6 žádá tedy k zachování dodací lhůty nejen, aby zboží ve lhůtě do stanice došlo, nýbrž i, by, a to rovněž ve lhůtě, byl příjemce o příchodu zpraven a zboží k odběru bylo přichystáno. Teprve tím, že vykonala železnice i tyto úkony ve lhůtě dodací, pokládá se nákladní smlouva za splněnou včas. Podle čl. 66 § 2 žel. přepr. ř. může sice, došlo-li zboží všedního dne po 16. hod. nebo v neděli, ve svátek nebo v památný den, podání zprávy o příchodu zboží býti žádáno až v 8 hod. nejbližšího příštího dne všedního, avšak tím se dodací lhůta neprodlužuje a železnice se nemůže, když dodací lhůta mezi tím uplynula, dovolávati toho, že nebyla povinna dáti zprávu o příchodu zboží před uplynutím dodací lhůty, poněvadž zboží došlo poslední den až po 16. hod. To plyne zřejmě z doslovu čl. 55 § 6, který žádá zpravení příjemce před uplynutím lhůty bez výjimky, a dovolává se sice čl. 66 § 3 o tom, kdy se zpravení příjemce pokládá za uskutečněno, nikoliv však čl. 66 § 2. Tím, že železnice zachová předpis čl. 66 § 2, nesproštuje se tedy ručení za překročení dodací lhůty. Co se týče náhrady škody, má odvolací soud pravdu. Dráha musí dokázat, že nemohla škodu odvrátit bedlivostí řádného povozníka (sb. n. s. čís. 9052). Tento důkaz není ještě podán tím, že dokáže, že se táhlo porouchalo a že oprava trvala do 12. září 1930.

Čís. 11531.

Nejde o ušlý zisk (§ 1293 obč. zák.), nemůže-li poškozený následkem úrazu vykonávati práci, za niž mu nepříslušela ani smluvená ani přiměřená odměna.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, R I 122/32.)

Žalobce se domáhal na elektrických podnicích náhrady škody z úrazu při dopravě elektrickou pouliční dráhou. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

Důvody:

Žalobce žádá náhradu ušlého zisku, což odůvodňuje tím, že se následkem úrazu při dopravě elektrickou drahou zmenšila jeho tělesná způsobilost ochromením ruky, čímž mu bylo zabráněno, by jako dosud pomáhal svému zeti a své dceři při hospodářství, ve mlýně a na pile a nahrazoval tam sílu šafáře, a oceňuje škodu tu na 60.000 Kč. Sám však praví v přípravném spisu, že nešlo o smluvní poměr, že konal práce ty dobrovolně, že mohl počítati a přerušiti práci kdykoliv chtěl, že

mu nic placeno nebylo, že je však úplně bezvýznamné, zda mu odměna byla vyplacena, či zda ji ponechával darem (věnem) pro svou dceru. Připouštěje sám, že nejde o poměr služební, doznává, že nemá právní důvod proti dceři a zeti pro nárok podle § 1152 obč. zák. ani na smlouvenou ani na přiměřenou odměnu. Nemůže-li následkem úrazu práci tu vykonávat, neuchází mu zisk, an ho ani před úrazem neměl. Podle § 1293 obč. zák. jest ušlým zisk, jež někdo má k očekávání podle obvyčejného sběhu událostí a jehož by byl docílil, kdyby se nebyla vyskytla určitá překážka, v souzeném případě úraz žalobcův. Z tvrzení žalobce však neplyne ani, že žalobce má za daných okolností naději na zisk za práce konané dříve v hospodářství své dcery a svého zetě. Tvrdí-li, že těmito bezúplatnými pracemi poskytoval dceři a zeti dar (věno), nedoličuje, že mu znemožněním těchto prací v budoucnu nastane škoda, neboť tím přišla jen dcera a zeť o bezplatnou sílu. Neušel-li žalobci zisk, nemůže ani z toho nic pro svůj nárok těžiti, že musí věnovati jistý čas denně léčení ochromené ruky.

Čís. 11532.

Pojišťovací smlouva.

Předepsána-li v pojišťovacích podmínkách písemná forma jen pro prohlášení, ujednání a oznámení pojistníka, pojištěného a obmyšleného, nemusí se závazné prohlášení pojišťovny o odstupu od smlouvy pro prodlení v placení následné premie státi písemně; stačí jakýkoliv způsob projevu, i projev mlčky učiněný. Projev o odstupu od smlouvy musí se však státi k pojistníkovi, nebo k obmyšlené osobě, a to dříve než nastala pojistná událost.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, Rv I 2215/30.)

Emil D. uzavřel u žalované pojišťovny životní pojistku dne 29. ledna 1929 čís. 33.127 na 10.000 Kč pro případ svého úmrtí ve prospěch žalobkyně. Roční pojistné mělo býti placeno ve čtyřech čtvrtletních lhůtách po 142 Kč 50 h vždy dne 15. ledna, 15. dubna, 15. července a 15. října každého roku. První splátka byla zapravena při převzetí pojistky, druhá splátka byla splatná dne 15. dubna 1929, nebyla však včas zaplacená, nýbrž po urgenci teprve dne 9. srpna 1929. Třetí premiová splátka dne 15. července 1929 splatná nebyla vůbec zaplacená. Emil D. zemřel dne 16. srpna 1929. Žalovaná přípisem ze dne 16. října 1929 odmítla žádost žalobkyně o vyplacení pojistné jistiny, dovolávajíc se toho, že premie byly zaplacený jen do 1. července 1929 a že tedy pojištění v době úmrtí Emila D-a, dne 16. srpna 1929, ve smyslu § 5 všeob. pojišť. podmínek bylo mimo platnost. Proti žalobě, již se domáhala žalobkyně na pojišťovně vyplacení 10.000 Kč, namítla žalovaná pojišťovna, že podle odst. 1 čl. 5 všeob. pojišť. podmínek jsou premiové splátky splatné do osmi dnů po dni dospělosti. Podle žaloby bylo však zapla-